

USNESENÍ

Nejvyšší soud rozhodl v neveřejném zasedání konaném dne 6. 5. 2026 o dovolání, které podal obviněný **J. S.**, t. č. ve výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici Pardubice, proti usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 8. 1. 2026, č. j. 2 To 88/2025-434, jako soudu odvolacího v trestní věci vedené u Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích pod sp. zn. 63 T 4/2025, t a k t o :

Podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. se dovolání obviněného **J. S. odmítá.**

Odůvodnění:

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích (dále také jen „krajský soud“) ze dne 26. 8. 2025, č. j. 63 T 4/2025-361, byl obviněný **J. S.** (dále též jen „obviněný“ nebo „dovolatel“) uznán vinným zločinem týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, odst. 2 písm. c), d), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku ve znění účinném do 31. 12. 2025 a zločinem týrání svěřené osoby podle § 198 odst. 1, odst. 2 písm. d) tr. zákoníku ve znění účinném do 31. 12. 2025, jichž se podle skutkových zjištění soudu dopustil tak, že (převzato z výroku rozsudku krajského soudu)

v obci XY, okres XY, XY kraj, ve společně užívané domácnosti v rodinném domě čp. XY, se vzrůstající intenzitou a po předchozím požití alkoholických nápojů, psychicky i fyzicky,

- v období nejméně od 1. 7. 2004 do 15. 7. 2024 zle nakládal se svou manželkou – poškozenou J. S., tím způsobem, že ji s četností minimálně jednou za 4 měsíce až půl roku fyzicky napadal údery otevřenou dlaní do obličeje nebo pěstí do vlasové části hlavy, bezdůvodně s ní vyvolával konflikty, s četností jednou týdně na poškozenou křičel, nadával jí hrubými vulgárními výrazy, hanlivě se vyjadřoval o jejích kulinářských schopnostech, bezdůvodně jí vyčítal, že není uklizeno, rozbíjel vybavení domácnosti, jindy s poškozenou za trest i dva měsíce nemluvil, fyzicky i slovně poškozenou napadal i v situacích, když mu bránila v bezdůvodném napadání jejich tehdy nezletilé dcery AAAAA (pseudonym), vykazoval ji z domu, kdy poškozená J. S. jeho jednání pociťovala jako těžké příkoří, jednání obviněného negativně působilo na její psychiku, až musela poškozená vyhledat odbornou psychiatrickou pomoc, a v důsledku jednání obviněného u ní byla minimálně v roce 2014 vyvolána posttraumatická stresová porucha dle mezinárodní klasifikace

nemoci se známkami týrané osoby, která se u poškozené projevovala sociální stažeností, inhibicí v chování a sociálních kontaktech, zvýšenou obavností, reminiscencí prožitých událostí, omezením sociálních kontaktů, nedostatkem radosti ze života, vyhýbavým chováním k eventuálnímu dění v rodině, absencí snahy o změnu takového stavu věci, protože poškozená již neměla kapacitu na vlastní účinné řešení situace, když uvedená porucha vyžadovala psychiatrickou péči, a její projevy trvaly minimálně do července 2025, kdy u poškozené došlo postupně odstupem od události a omezením styku s obviněným ke zlepšení, a projevy poruchy ustoupily,

- v období nejméně od roku 2014 do 15. 7. 2024 zle nakládal se svou nejmladší dcerou – poškozenou tehdy nezletilou AAAAA, kterou mnohdy z malicherných důvodů, minimálně jednou za 14 dnů až jednou měsíčně, fyzicky napadal otevřenou dlaní do hýždí a později do obličeje, pravděpodobně v roce 2014 s poškozenou bezdůvodně hodil o postel a řekl, ať táhne spát, opakovaně ji bil páskem od kalhot přes hýždě nebo záda, minimálně v jednom případě ji bil kabelem od žehličky, křičel na ni, přestože věděl, že se poškozená tehdy nezletilá sebepoškozovala a má panické ataky, během slovních napadání ji nabádal, aby spáchala sebevraždu, vykazoval ji z domu a jeho jednání vyvrcholilo dne 15. 7. 2024 v době od 22.00 hodin do 23.00 hodin, kdy rozrazil dveře do pokoje poškozené nezletilé, nadával jí, že je „feťácká svině“, vyzýval ji, aby skočila pod vlak a že skončí na „kriplkáře“, poté ji chytil za vlasy, házel s ní o zem, zvedl ji a hodil s ní o postel, vyhrožoval jí, že jestli zavolají „benga“, tak to bude ještě horší, přičemž poškozené nezletilé způsobil zranění spočívající v pohmoždění hlavy a otřes mozku s nutností hospitalizace na dětském a novorozeneckém oddělení a chirurgickém oddělení Chrudimské nemocnice, přičemž poškozená, tehdy nezletilá, jeho jednání pocítovala jako těžké přikopání a v důsledku jednání obviněného u ní byla minimálně od roku 2014 vyvolána posttraumatická stresová porucha, která se u poškozené projevuje suicidálními sklony, sklony k sebepoškozování, reminiscencemi jednání obviněného, sociální stažeností, omezením sociálních kontaktů, kdy z téhož důvodu není schopna se začlenit mezi své vrstevníky, ani půl roku po odstěhování se od obviněného projevy uvedené poruchy neustaly, nebylo dosaženo stabilního zlepšení a porucha vyžaduje psychologickou pomoc s nutností užívat antidepresiva.

2. Za to byl odsouzen podle § 199 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody na 5 let, pro jehož výkon ho krajský soud podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku zařadil do věznice s ostrahou. Podle § 228 odst. 1 tr. ř. obviněnému uložil povinnost zaplatit poškozené J. S. na náhradě nemajetkové újmy za způsobené duševní útrapy částku 150 000 Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 11,5 % od právní moci rozsudku do zaplacení, poškozené AAAAA na náhradě nemajetkové újmy za způsobené duševní útrapy částku 200 000 Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 11,5 % od právní moci rozsudku do zaplacení a poškozené Všeobecné zdravotní pojišťovně České republiky, regionální pobočce Hradec Králové, na náhradě škody částku 10 740 Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 11,5 % od 26. 8. 2025 do zaplacení. Se zbytky uplatněných nároků na náhradu nemajetkové újmy, resp. škody, byly poškozené AAAAA a Všeobecná zdravotní pojišťovna České republiky odkázány podle § 229 odst. 2 tr. ř. na řízení ve věcech občanskoprávních.

3. Proti tomuto rozsudku podali obviněný (proti všem výrokům) a poškozená AAAAA (proti výroku o náhradě nemajetkové újmy) odvolání, která Vrchní soud v Praze (dále také jen „vrchní soud“) usnesením ze dne 8. 1. 2026, č. j. 2 To 88/2025-434, zamítl podle § 256 tr. ř. jako

nedůvodná.

II. Dovolání a vyjádření k němu

4. Citované rozhodnutí odvolacího soudu napadl obviněný J. S. prostřednictvím své obhájkyně dovoláním, a to s odkazem na důvody uvedené v § 265b odst. 1 písm. g) a h) tr. ř.

5. Úvodem konstatoval, že vrchní soud opominul jeho argumentaci a nevypořádal se s jeho zásadními právními námitkami, když své rozhodnutí založil pouze na stručném prohlášení, že se ztotožňuje se závěry soudu prvního stupně, aniž by provedl přezkum podle § 254 odst. 1 tr. ř. Jeho rozhodnutí je tak podle názoru dovolatele nepřezkoumatelné, ale i hmotněprávně vadné.

6. Odvolací soud především odmítl námitku ohledně nesprávné právní kvalifikace, a to pouze s odkazem na judikaturu Nejvyššího soudu (sp. zn. 5 Tdo 551/2019), která připouští jednočinný souběh trestných činů týrání osoby žijící ve společném obydlí a týrání svěřené osoby, a uvedl, že jednání vůči oběma poškozeným „vykazuje stejný *modus operandi*“ a je tedy jedním skutkem. Obviněný má však za to, že tento závěr zcela míjí jeho argumentaci, která nebyla vedena tím směrem, zda může být tato trestná činnost posouzena jako souběh, ale „zda lze svěřenou osobu zahrnout do zvlášť přitěžující okolnosti podle § 199 odst. 3 písm. a) tr. zákoníku“. Touto námitkou se vrchní soud nezabýval a ani nevyložil, proč nepovažuje § 198 tr. zákoníku za ustanovení speciální povahy, což by mělo bránit současné aplikaci § 199 odst. 3 písm. a) tr. zákoníku. Rovněž neodůvodnil, proč považuje rozšiřující výklad tohoto ustanovení za přípustný, ač obviněný ve svém odvolání poukázal na zákaz analogie v neprospěch pachatele a na judikaturu Ústavního soudu, která vyžaduje restriktivní výklad trestního práva. Pokud zákonodárce chtěl vyjádřit kvalifikační znak přesahující rámec osob žijících ve společném obydlí, měl tak učinit výslovně. Není úkolem soudů „dopočítávat druhou osobu přes jinou skutkovou podstatu, byť v možném souběhu“. Odvolací soud tak opřel kvalifikaci skutku o judikát, který mu k tomu nedával potřebnou oporu a chybně zaměnil totožnost skutku za rozsah kvalifikačního znaku. Takový postup je podle názoru dovolatele v rozporu s principem právní jistoty a se zákazem analogie v neprospěch pachatele.

7. Zásada zákazu analogie v neprospěch pachatele je v českém právním řádu tradičně interpretována tak, že zákon v trestním právu nelze vykládat extenzivně k tíži obviněného, přičemž judikatura Ústavního soudu a Nejvyššího soudu je v tomto směru jednoznačná a repetitivně potvrzuje, že každý zásah do zákonných znaků skutkové podstaty, který rozšiřuje okruh trestnosti nebo zvyšuje trestní odpovědnost pachatele, je protiústavní (viz např. nález Ústavního soudu, sp. zn. II. ÚS 178/2000). V napadeném usnesení se výše uvedené týká otázky, zda lze „osobu spadající výlučně pod ustanovení § 198 tr. zákoníku bez dalšího zahrnout do kvalifikačního znaku podle § 199 odst. 3 písm. a) tr. zákoníku“. Zákonodárce zde jasně rozlišuje kategorie svěřená osoba a osoba žijící ve společném obydlí, čímž dává najevo, že se jedná o „odlišné normativní okruhy, které nelze směšovat nebo mechanicky sčítat“. Dovolatel má za to, že pokud by bylo úmyslem zákonodárce, aby svěřená osoba mohla být započítána jako druhá osoba pro účely kvalifikace podle § 199 odst. 3 písm. a) tr. zákoníku, učinil by tak výslovně. Naopak, neučinil-li tak, nemůže si soud takový výsledek dotvořit (to by bylo možné pouze tehdy,

kdyby soudy prokázaly, že zákon vytváří mezeru, kterou je třeba překlenout). Uvedený zákaz analogie se neomezuje pouze na hmotněprávní ustanovení, ale promítá se i do procesní roviny (viz např. rozhodnutí Nejvyššího soudu, sp. zn. 5 Tdo 345/2003). Pokud je v procesním právu vyloučena analogie tam, kde zákon jasně stanoví okruh subjektů, tím spíše nelze podle názoru obviněného připustit analogii v trestním právu hmotném tam, kde zákon výslovně rozlišuje „typy chráněných osob“ a ani náznakem „nepřipouští jejich prolínání za účelem zpřísnění trestu“.

8. Další část své argumentace dovolatel zaměřil proti kvalifikaci zdravotních následků poškozených jako těžké újmy na zdraví podle § 122 odst. 2 písm. i) tr. zákoníku. Odvolací soud přejal závěr soudu prvního stupně, že u obou poškozených jde o těžkou újmu na zdraví, se zdůrazněním toho, že projevy posttraumatické stresové poruchy mnohonásobně přesáhly šest týdnů a rozsah, intenzita a její projevy jsou vyjádřeny ve skutkové větě. Tím redukoval „zákonný test těžké újmy“ na pouhé trvání poruchy a konstatování její existence, aniž by ukázal konkrétní, dlouhodobé a podstatné omezení obvyklého způsobu života u každé z poškozených. Nejvyšší soud opakovaně judikuje, že pro závěr o existenci těžké újmy na zdraví u posttraumatické stresové poruchy nestačí pouhé konstatování diagnózy, ale je potřeba popsat její konkrétní poruchy, intenzitu, délku a omezení obvyklého způsobu života poškozeného (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu, sp. zn. 8 Tdo 751/2017). Popis konkrétních projevů by měl obsahovat již znalecký posudek (viz usnesení Nejvyššího soudu, sp. zn. 8 Tdo 1486/2019). Usnesení Nejvyššího soudu, sp. zn. 8 Tdo 254/2023, pak tyto závěry doplňuje, když říká, že šestitýdenní měřítko je pouze jedna alternativa k § 122 odst. 2 tr. zákoníku, nikoli univerzální spodní hranice pro všechny formy těžké újmy na zdraví. V každém případě je nutná materiální úvaha o závažnosti a dopadu poruchy na obvyklý způsob života poškozeného. Dovolatel má za to, že v aktuálně projednávaném případě odvolací soud mívá tento materiální test, když si vystačil s délkou trvání posttraumatické stresové poruchy a opakováním, že její konkrétní projevy jsou uvedeny ve skutkové větě. Chybí tak přesvědčivé posudkové vyličení konkrétních omezení v běžném životě každé z poškozených. Tuto námitku obviněný formuloval již ve svém odvolání, avšak vrchní soud se s ní nevypořádal, resp. výše uvedené aspekty nepřezkoumal. Rovněž se nezabýval námitkami týkajícími se jiných příčin psychických potíží poškozených, jako je školní šikana u poškozené AAAAA a nátlak na domácí práce ze strany matky obviněného u poškozené J. S., jakož i vysazení její medikace. V případě poškozené AAAAA již její tvrzení, že „chtěla spáchat sebevraždu a to chování táty k tomu přispělo“ naznačuje, že zde existoval jiný prvotní impuls, který mohl být příčinou jejího psychického stavu, a jednání obviněného mohlo být pouze jedním z více faktorů. Nelze tak uzavřít, že právě jeho jednání bylo přímou příčinou vzniku těžké újmy na zdraví, a to ani u jedné z poškozených. V té souvislosti odkázal na usnesení Nejvyššího soudu, sp. zn. 6 Tdo 320/2018, podle kterého nestačí neurčité přispění, ale soud má zvážit vliv dalších faktorů a vymezit, zda a jak jednání pachatele bylo rozhodující příčinou dané poruchy v právním smyslu.

9. Dovolatel dále brojil proti tomu, že odvolací soud odmítl jeho námitky směřující proti uloženému trestu a pominul, že on od počátku spolupracoval s orgány činnými v trestním řízení, doznal se k jednání, chtěl prohlásit vinu, avšak nesouhlasil s právní kvalifikací, projevil lítost, dobrovolně uhradil veškerou nemajetkovou újmu, abstinuje a vyhledal odbornou pomoc. Navíc se pravidelně stýká se svou mentálně postiženou dcerou BBBBB (pseudonym), pro kterou bude jeho trest odnětí svobody představovat extrémní zásah do jejího života. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva i Ústavního soudu přitom vyplývá, že soud musí při ukládání

nepodmíněného trestu odnětí svobody zvážit dopad na nejzranitelnější členy rodiny pachatele, pokud je tento dopad mimořádný a zjevně přesahuje rámec běžného odloučení. Vrchní soud také bez bližšího odůvodnění pouze konstatoval, že pro postup podle § 58 tr. zákoníku neshledal podmínky. Obviněný namítl, že soudy jsou při ukládání trestu povinny zohlednit všechny okolnosti případu, povahu pachatele, jeho předchozí život, projevy účinné lítosti, chování po spáchání činu a možnost nápravy méně represivními prostředky, a to i v případě závažných trestných činů. Za splnění zákonných podmínek mají i povinnost použít moderační ustanovení § 58 tr. zákoníku. S odkazem na nálezy Ústavního soudu, sp. zn. II. ÚS 178/2000, uvedl, že soudy musejí při ukládání trestu respektovat nejen zákonnou sazbu, ale také princip proporcionality vyžadující, aby byl trest přiměřený osobě pachatele a jeho skutečnému zavinění. Odvolací soud všechny výše uvedené okolnosti bagatelizoval jako běžné polehčující okolnosti, což však podle názoru dovolatele neodpovídá požadavkům, které na posouzení mimořádných okolností klade judikatura. Napadenému usnesení vytkl, že neobsahuje žádnou konkrétní úvahu, proč není možné v jeho případě, když se jedná o osobu bezúhonnou, resocializovanou, motivovanou k řádnému životu a když plně odškodnil poškozené a má mentálně znevýhodněné dítě, považovat dané poměry za mimořádné.

10. S ohledem na výše uvedené navrhl, aby Nejvyšší soud zrušil usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 8. 1. 2026, č. j. 2 To 88/2025-434, a věc vrátil odvolacímu soudu k novému projednání a rozhodnutí.

11. Státní zástupkyně činná u Nejvyššího státního zastupitelství (dále jen „státní zástupkyně“) ve svém vyjádření k dovolání v rámci řízení podle § 265h tr. ř. v první řadě uvedla, že mimořádný opravný prostředek obviněného je vystavěn na opakování námitek prolínajících se víceméně celým trestním řízením, s nimiž se oba soudy nižších stupňů vypořádaly. S jejich nosnými body se státní zástupkyně ztotožňuje. Naplněním zákonných znaků těžké újmy na zdraví ve smyslu § 122 odst. 2 písm. i) tr. zákoníku, a to u obou poškozených, se podrobně zabýval odvolací soud v bodě 23. odůvodnění svého usnesení. Rovněž se zabýval právní kvalifikací jednání dovolatele pod body 24. a 25. odůvodnění a uložený trest dostatečně analyzoval v bodě 26. Co se týče právní kvalifikace jednání jako zločinu týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, odst. 2 písm. c), d), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku ve znění účinném do 31. 12. 2025 a jeho souběhu se zločinem týrání svěřené osoby podle § 198 odst. 1, odst. 2 písm. d) tr. zákoníku ve znění účinném do 31. 12. 2025, je možno souhlasit s názorem vrchního soudu, že jde vždy o jeden skutek, a to ve vztahu k oběma poškozeným. Tento postup je v souladu ustálenou judikaturou Nejvyššího soudu i Ústavního soudu.

12. Pokud jde o námitku stran kvalifikace těžké újmy na zdraví u obou poškozených jako posttraumatické stresové poruchy, v rozhodnutích soudu prvního stupně i odvolacího soudu je specifikováno, v jakém směru je tato porucha omezovala. S ohledem na časové ohraničení skutku a znalce stanovené časové vymezení u obou poškozených, dopad na kvalitu života a délku trvání omezení v řádu let krajský soud správně dospěl k závěru, že se jedná o těžkou újmu na zdraví ve smyslu § 122 odst. 2 písm. i) tr. zákoníku, když toto posouzení bylo rovněž učiněno v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího soudu a Ústavního soudu.

13. Uložený trest považuje státní zástupkyně také za zcela adekvátní všem rozhodným hlediskům pro ukládání trestu, neboť délka trestu, která byla v daném případě zvolena, je spodní

hranicí trestní sazby, jež podle § 199 odst. 3 tr. zákoníku činí 5 až 12 let. Na aplikaci § 58 tr. zákoníku neexistuje právní nárok, přičemž v tomto konkrétním případě pro ni ani nebyly shledány podmínky. Soud prvního stupně zohlednil veškeré polehčující okolnosti, na které dovolatel odkazuje, tj. jeho doznání a vyslovenou lítost, uhrazení škody poškozené Všeobecné zdravotní pojišťovně, jakož i nemajetkové újmy poškozeným AAAAA a J. S. Nejedná se však o mimořádné okolnosti, které by byly důvodem pro použití § 58 tr. zákoníku.

14. Státní zástupkyně má tedy za to, že jednání obviněného bylo provedenými důkazy prokázáno, bylo správně kvalifikováno a uložený trest je přiměřený všem zákonným hlediskům pro ukládání trestů. Dovolatelem přednesené výhrady sice pod uvedené dovolací důvody podle § 265b odst. 1 písm. g) a h) tr. ř. podřadit lze, jsou však zjevně neopodstatněné. Navrhla proto, aby Nejvyšší soud dovolání obviněného odmítl podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. a aby tak v souladu s § 265r odst. 1 písm. a) tr. ř. učinil v neveřejném zasedání. Současně podle § 265r odst. 1 písm. c) tr. ř. vyslovila souhlas s tím, aby Nejvyšší soud v neveřejném zasedání učinil případně i jiné než navržené rozhodnutí.

15. Na toto vyjádření zareagoval obviněný prostřednictvím své obhájkyne replikou. Neztotožnil se s návrhem na odmítnutí dovolání z důvodu, že pouze opakuje námitky uplatněné již v řízení před soudy nižších stupňů, s nimiž se měly oba soudy dostatečně a správně vypořádat. Má za to, že opakování námítka samo o sobě nečiní dovolání nepřipustným. Pokud se odvolací soud s klíčovou právní námitkou nevypořádal vůbec nebo ji vypořádal pouze formální frází, pak nejde o situaci, na kterou míří judikát, na který státní zástupkyně odkázala. Námitka proti nesprávnému vyložení kvalifikačního znaku podle § 199 odst. 3 písm. a) tr. zákoníku je ryze právní a směřuje k otázce rozsahu skutkové podstaty, nikoli k hodnocení důkazů. Státní zástupkyně sice reprodukuje závěr vrchního soudu, ale sama shrnuje, že dovolání namítá něco jiného, a to, zda lze svěřenou osobu započítat jako druhou osobu pro účely kvalifikace podle § 199 odst. 3 písm. a) tr. zákoníku. Obviněný má za to, že odvolací soud se touto námitkou nezabýval, neprovedl restriktivní výklad kvalifikačního znaku a nijak nereagoval na tvrzený zákaz analogie v neprospěch pachatele. Dovolání nevede polemiku se skutkovými zjištěními, ale tvrdí, že vrchní soud rozšířil zákonné znaky skutkové podstaty, aniž by k tomu byl dán zákonný podklad. Státní zástupkyně tuto námitku nevyvrací, pouze konstatuje souhlas s názorem odvolacího soudu, že kvalifikace je v souladu s ustálenou judikaturou, aniž by však bylo uvedeno, která judikatura řeší právě „otázku sčítání osob z různých skutkových podstat pro účely § 199 odst. 3 písm. a) tr. zákoníku“. Absence konkrétního judikatorního opodstatnění podle názoru obviněného znamená, že dovolání není zjevně neopodstatněné, ale naopak klade dovolacímu soudu otázku, která dosud nebyla jednoznačně vyřešena (tj. zda lze svěřenou osobu „převést do okruhu osob žijících ve společném obydlí“ jen na základě „procesního závěru o jednočinném souběhu“). Ve vztahu k námitce týkající se nesprávného právního posouzení těžké újmy na zdraví státní zástupkyně sice uvádí, že tato otázka byla řešena v bodech 23.-25. odůvodnění usnesení odvolacího soudu, avšak současně potvrzuje, že jádrem úvahy byla délka trvání poruchy. Obviněný reklamoval, že tímto se dovolání znovu pohybuje v rovině hmotného práva, nikoli skutkových námítek, a již samotná skutečnost, že „identifikuje právní pochybení v testu těžké újmy“, vylučuje odmítnutí dovolání jako zjevně neopodstatněného. Konečně k námitce nesprávného hmotněprávního posouzení trestu státní zástupkyně uvedla, že na aplikaci § 58 tr. zákoníku neexistuje právní nárok, čehož si je dovolatel vědom, avšak zároveň nevyvrátila jeho námitku, že odmítnutí bylo formální a nepřezkoumatelné, neboť nebylo vysvětleno, proč

„souhrn uvedených poměrů“ není mimořádný. Obviněný má tedy za to, že podané dovolání nelze považovat za pouhé opakování odvolání. Jeho podstatou je tvrzení, že vrchní soud se nevypořádal s klíčovými právními námitkami, případně na ně reagoval jen obecně a bez konkrétní právní argumentace, čímž je založen důvod pro dovolací přezkum.

III.

Přípustnost dovolání a obecná východiska rozhodování

16. Nejvyšší soud nejprve ověřil splnění nezbytných procesních předpokladů pro projednání předloženého mimořádného opravného prostředku. Zjistil, že dovolání bylo podáno oprávněnou osobou podle § 265d odst. 1 písm. c) tr. ř., v zákonné dvouměsíční lhůtě a na místě, kde lze takové podání učinit (§ 265e odst. 1, 2 tr. ř.), prostřednictvím obhájce, resp. obhájkyň, jak ukládá ustanovení § 265d odst. 2 věty první tr. ř., a že současně splňuje formální a obsahové náležitosti předpokládané v § 265f odst. 1 tr. ř. Jeho přípustnost se odvíjí od ustanovení § 265a odst. 1, odst. 2 písm. h) tr. ř., neboť směřuje proti pravomocnému rozhodnutí soudu druhého stupně ve věci samé, kterým byl zamítnut řádný opravný prostředek (odvolání) obviněného proti odsuzujícímu rozsudku ve smyslu § 265a odst. 2 písm. a) tr. ř.

17. Protože dovolání je specifickým a poměrně přísně formalizovaným mimořádným opravným prostředkem, jehož prostřednictvím lze vytýkat pouze takové vady konkrétního trestního řízení či vlastního meritorního rozhodnutí soudu, které jsou vyjmenovány v taxativním výčtu § 265b tr. ř., bylo dále zapotřebí zkoumat, zda obviněným vznesené námitky obsahově vyhovují jím deklarovaným dovolacím důvodům. Ty totiž nemohou být uplatněny jen formálně, ale je třeba, aby jim svým obsahem vždy odpovídala i vlastní argumentace dovolatele.

18. Podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. lze dovolání podat tehdy, jestliže rozhodná skutková zjištění, která jsou určující pro naplnění znaků trestného činu, jsou ve zjevném rozporu s obsahem provedených důkazů, nebo jsou založena na procesně nepoužitelných důkazech, anebo ve vztahu k nim nebyly nedůvodně provedeny navrhované podstatné důkazy. Zmíněné zákonné ustanovení tedy postihuje tři varianty nejzávažnějších pochybení soudů při rekonstrukci skutkového stavu. Jimi jsou případy tzv. opomenutých důkazů, dále důkazů získaných či posléze provedených v rozporu s procesními předpisy a konečně případy svévolného a excesivního hodnocení důkazů, provedeného bez jakéhokoli akceptovatelného racionálního logického základu (k tomu viz nálezy Ústavního soudu ve věcech sp. zn. IV. ÚS 570/03, sp. zn. III. ÚS 177/04 aj.), jež má za následek existenci tzv. zjevného (extrémního) rozporu mezi jejich obsahem na straně jedné a z nich vyvozenými skutkovými zjištěními na straně druhé.

19. Dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. je dán, pokud rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotněprávním posouzení. V jeho rámci lze tedy relevantně nastolit otázku, zda posuzované jednání, tak jak je vyjádřeno ve výroku odsuzujícího rozsudku a rozvedeno v jeho odůvodnění, 1) je vůbec trestným činem, a to z hlediska všech podmínek trestnosti stanovených v obecné i zvláštní části trestního zákoníku, popřípadě též v netrestních předpisech, a pokud ano, tak 2) o jaký konkrétní trestný čin se jedná. Přezkumná povinnost dovolacího soudu se zde striktně omezuje pouze na hodnocení, zda nižšími soudy zvolená právní kvalifikace odpovídá *jimi zjištěnému* skutkovému stavu. Jiné nesprávné hmotněprávní posouzení pak nespočívá přímo v právní kvalifikaci skutku, nýbrž v právním

posouzení jiné okolnosti mající význam z hlediska hmotného práva.

IV. Důvodnost dovolání

20. Nejvyšší soud předně podotýká, že vzhledem k reálně nastolené procesní situaci a zvolené argumentaci se obviněnému při podání dovolání primárně nabízel odkaz na ustanovení § 265b odst. 1 písm. m) tr. ř. v jeho druhé alternativě, která dopadá na případy, kdy bylo v řádném opravném řízení rozhodnuto o zamítnutí nebo odmítnutí odvolání či stížnosti proti některému z rozhodnutí soudu prvního stupně, jež jsou vyjmenována v § 265a odst. 2 písm. a) až g) tr. ř., přestože v předcházejícím řízení byl dán některý z důvodů dovolání podle § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. ř. Podstata této varianty tkví v tom, že dovolateli sice nebylo odepřeno právo na přístup k soudu druhého stupně, ale tento soud – ačkoli v opravném řízení věcně přezkoumával napadené rozhodnutí soudu prvního stupně a řízení mu předcházející – neodstranil vadu vytyčanou v podaném opravném prostředku anebo dokonce sám zatížil řízení či své rozhodnutí vadou zakládající některý z dovolacích důvodů podle § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. ř.

21. Absenci formálního odkazu na ustanovení § 265b odst. 1 písm. m) tr. ř. však Nejvyšší soud ve své praxi nevnímá jako natolik zásadní nedostatek předloženého dovolání, aby trval na jeho formálním upřesnění dříve, než přistoupí k vlastnímu hodnocení v něm obsažených námitek. I v nynějším případě se proto bez dalšího zaměřil na posouzení otázky, zda napadené usnesení vrchního soudu, resp. jemu předcházející řízení, byly vskutku zatíženy dovolatelem namítanými vadami a zda tvrzená pochybení zároveň zakládají existenci označených dovolacích důvodů podle § 265b odst. 1 písm. g), h) tr. ř. Dospěl přitom k závěru, že tomu tak není.

22. Otázce naplnění znaků kvalifikované skutkové podstaty trestného činu týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 3 písm. a) tr. zákoníku se poměrně podrobně věnovaly již soudy nižších stupňů (viz body 19. a 20. odůvodnění rozsudku krajského soudu a body 24. a 25. odůvodnění usnesení vrchního soudu). Správně poukázaly na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 5. 2019, sp. zn. 5 Tdo 551/2019, a ze dne 27. 3. 2024, sp. zn. 5 Tdo 120/2024 (publikované pod č. 35/2025 Sb. rozh. tr.). Zde bylo jasně konstatováno, že jakkoli je obecně vzato jednočinný souběh trestných činů podle § 198 a § 199 tr. zákoníku vyloučen (z důvodu speciality prvně uvedeného, jde-li současně o osobu svěřenou a žijící ve společném obydlí), v případě, že jednání pachatele směřuje vůči různým osobám jako hmotným předmětům útoku žijícím s ním ve společném obydlí ve smyslu § 199 tr. zákoníku, z nichž jen některé jsou současně svěřenou osobou ve smyslu § 198 tr. zákoníku, pak se zásadně jedná o jediný skutek, který je v tomto zvláštním případě třeba posoudit podle obou citovaných zákonných ustanovení, tedy jako jednočinný souběh trestného činu týrání svěřené osoby podle § 198 tr. zákoníku a trestného činu týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 tr. zákoníku.

23. O tom, že jednání dovolatele vůči oběma poškozeným bylo jediným skutkem, není pochyb – s ohledem na to, že k tomuto jednání docházelo ve shodném společném bydlíšti, ve stejném období a obě fyzicky i psychicky týral podobným způsobem. Sporu tudíž není ani o tom, že pokud jedna z poškozených byla osobou, která byla obviněnému svěřena (ve smyslu § 198 tr.

zákoníku), pak se obviněný v jednočinném souběhu dopustil obou zmíněných trestných činů – podle § 198 i § 199 tr. zákoníku. Tento fakt ostatně sám ani nezpochybňuje, když reklamuje pouze to, že „svěřenou osobu nelze započíst jako druhou osobu pro účely ustanovení § 199 odst. 3 písm. a) tr. zákoníku“, resp. že „není úkolem soudů dopočítávat druhou osobu přes jinou skutkovou podstatu, byť v možném souběhu“. Jinými slovy, v tomto segmentu své dovolací argumentace se domáhá „toliko“ toho, aby z právní kvalifikace jeho jednání byla vypuštěna posledně uvedená nejpřísněji trestná kvalifikovaná skutková podstata [§ 199 odst. 3 písm. a) tr. zákoníku] a on tak byl odsouzen nanejvýš pro trestné činy podle § 199 odst. 1, odst. 2 písm. b), d) a § 198 odst. 1, odst. 2 písm. b), d) tr. zákoníku ve znění účinném do 31. 12. 2025 [resp. § 199 odst. 1, odst. 2 písm. b), e) a § 198 odst. 1, odst. 2 písm. b), e) tr. zákoníku ve znění účinném od 1. 1. 2026]. S takovouto účelově vytvořenou konstrukcí se však rozhodně nelze ztotožnit. V případě její akceptace by nebyla odpovídajícím způsobem (dostatečně) vyjádřena závažnost jednání obviněného. Naopak, rezultovalo by to ve zjevnou absurditu, kdy díky tomu, že jedna ze dvou osob žijících s obviněným ve společném obydlí (které on hrubě a dlouhodobě fyzicky i psychicky týral, přičemž oběma způsobil těžkou újmu na zdraví) byla zároveň i osobou jemu svěřenou ve smyslu § 198 tr. zákoníku, by byl trestný mnohem mírněji (v § 198 odst. 2 i § 199 odst. 2 tr. zákoníku je stanovena trestní sazba odnětí svobody od 2 do 8 let), než kdyby naprosto stejným způsobem týral dvě osoby, z nichž ani jedna mu do péče, resp. výchovy, svěřena nebyla, a oběma též způsobil těžkou újmu na zdraví (v takovém případě by byl podle § 199 odst. 3 tr. zákoníku ohrožen trestem odnětí svobody na 5 až 12 let). Je přitom naprosto evidentní, že v případě první z právě popsaných situací (která odpovídá posuzované kauze) jde o čin podstatně závažnější. Jinak řečeno, obviněný se prakticky domáhá toho, aby za jednání podstatně závažnější byl právě kvůli tomu, co závažnost činu zvyšuje (jednou z jeho obětí bylo dítě, které měl ve své výchově), potrestán naopak mnohem mírněji. To samozřejmě nelze připustit.

24. Nad rámec právních závěrů vyslovených již dříve v usneseních Nejvyššího soudu ze dne 29. 5. 2019, sp. zn. 5 Tdo 551/2019, a ze dne 27. 3. 2024, sp. zn. 5 Tdo 120/2024, lze proto výslovně konstatovat, že pokud jednání naplňující znak týrání pachatel směřuje současně vůči dvěma různým osobám žijícím s ním ve společném obydlí (ve smyslu § 199 tr. zákoníku), z nichž pouze jedna je jemu svěřenou osobou (ve smyslu § 198 tr. zákoníku), a oběma tímto činem způsobil těžkou újmu na zdraví, pak je v tomto specifickém případě namíste jeho jednání posoudit jako jednočinný souběh trestného činu týrání svěřené osoby podle § 198 tr. zákoníku a trestného činu týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 tr. zákoníku, přičemž u posledně uvedeného trestného činu je naplněna kvalifikovaná skutková podstata podle § 199 odst. 3 písm. a) tr. zákoníku spočívající v tom, že činem způsobil těžkou újmu na zdraví nejméně dvou osob [v odborné literatuře k tomu shodně viz ŠČERBOVÁ, V. § 199. In: ŠČERBA, F. a kol. *Trestní zákoník*. [online databáze]. 1. vydání (3. aktualizace). Praha: C. H. Beck, 2025, marg. č. 22. Dostupné z: www.beck-online.cz]. Jinak by nebyla odpovídajícím způsobem vyjádřena povaha a celková závažnost jednání pachatele a umožněno tak jeho spravedlivé potrestání.

25. Rovněž s obhajobou dovolatele zpochybňující naplnění znaku těžké újmy na zdraví ve smyslu § 122 odst. 2 písm. i) tr. zákoníku, resp. příčinnou souvislost mezi jeho jednáním a vznikem tohoto následku, se vypořádaly již soudy nižších stupňů a své závěry přitom dostatečně odůvodnily – viz zejm. body 4.–6., 8. a 20. odůvodnění rozsudku krajského soudu a bod 23. odůvodnění usnesení vrchního soudu. Zde prezentované závěry považuje Nejvyšší soud za

správné. Námitky obviněného prezentované v dovolání nejsou způsobilé je narušit. Nad rámec toho, co v odůvodnění svých meritorních rozhodnutí uvedly nižší soudy, považuje dovolací senát za potřebné se pouze stručně vyjádřit k těm námitkám, jimiž dovolatel zpochybnil příčinnou souvislost mezi jeho jednáním a způsobeným následkem (v podobě těžké újmy na zdraví obou poškozených).

26. V případě, že škodlivý následek má vícero příčin, je příčinou následku každé jednání, bez kterého by následek nenastal. Zásada, že jednotlivé příčiny a podmínky nemají pro způsobení následku stejný význam, se označuje jako zásada gradace příčinné souvislosti. Jde pak „pouze“ o to, zda jednání pachatele bylo z hlediska způsobení následku příčinou dostatečně významnou. Příčinná souvislost mezi jednáním pachatele a následkem se nepřerušuje, jestliže k jednání pachatele přistoupila další skutečnost, jež spolupůsobila při vzniku následku, avšak jednání pachatele zůstalo skutečností, bez níž by ke vzniku následku nedošlo. Příčinná souvislost by mohla být přerušena jedině tehdy, pokud by nová okolnost působila jako výlučná a samostatná příčina, která by způsobila následek bez ohledu na jednání pachatele (k tomu srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 9. 2017, sp. zn. 8 Tdo 116/2017, ze dne 31. 7. 2024, sp. zn. 3 Tdo 304/2024, ze dne 3. 1. 2018, sp. zn. 7 Tdo 1555/2017, aj.).

27. Při uplatnění těchto teoretických východisek na aktuálně projednávaný případ je zřejmé, že i kdyby snad při vzniku posttraumatické stresové poruchy u obou poškozených sehrála určitou roli i nějaká jiná skutečnost (školní šikana u AAAAA, resp. „nátlak na domácí práce ze strany matky obviněného“ a vysazení medikace u J. S.), nedošlo by tím k přerušení příčinné souvislosti mezi jednáním obviněného a vznikem daného těžšího následku. Na základě provedeného dokazování nemá dovolací senát nejmenších pochyb o tom, že jednání dovolatele se na vzniku těžšího následku na zdraví obou poškozených podílelo zcela zásadním způsobem. S ohledem na dobu (délku) páchaní činu, způsob jeho provedení, četnost a povahu jednotlivých útoků, musí být i laikovi na první pohled jasné, že snést takové jednání bez následku v podobě posttraumatické stresové poruchy by se rovnalo „polovičnímu zázraku“. Navíc, pokud obviněný poukazuje na další faktory, jež měly průběžně negativně ovlivňovat psychický stav obou poškozených (školní šikana u dcery a „nátlak na domácí práce ze strany matky obviněného“ u bývalé manželky), pak zjevně záměrně přehlíží, že on tyto další faktory znal. S nepříznivým psychickým stavem obou poškozených byl seznámen a přesto, i s tímto vědomím, svým dalším a dalším, celé roky trvajícím, jednáním oběma poškozeným notně „přidával“. Zároveň v opačném gardu netřeba pochybovat o tom, že svojí trestnou činností (velmi hrubým, necitelným, sebestředným a nanejvýš zavrženíhodným jednáním) těžce negativně ovlivňoval psychický stav poškozených, díky čemuž se tyto logicky stávaly více a více zranitelnými a náchylnými mj. právě k tomu stát se oběťmi šikany i jinde.

28. Na rozhodnutí soudů nižších stupňů lze dovolatele v zásadě odkázat také v případě jeho námitek proti výroku o trestu, a to konkrétně zejm. na body 21.–22. odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně a bod 26. odůvodnění usnesení odvolacího soudu. Z těchto pasáží písemných vyhotovení meritorních rozhodnutí jasně plyne i to, že soudy nepřehlédly polehčující okolnosti, na které obviněný nyní znovu shodně poukazuje ve svém dovolání.

29. Nejvyšší soud soustavně připomíná, že námitky vůči druhu a výměře uloženého trestu (s výjimkou trestu odnětí svobody na doživotí) lze v dovolání relevantně uplatnit jen v rámci

zákonného důvodu uvedeného v § 265b odst. 1 písm. i) tr. ř., tedy jen tehdy, jestliže byl obviněnému uložen takový druh trestu, který zákon nepřipouští, nebo mu byl uložen trest ve výměře mimo trestní sazbu stanovenou zákonem na trestný čin, jímž byl uznán vinným. Za jiné nesprávné hmotněprávní posouzení, na němž je založeno rozhodnutí ve smyslu dovolacího důvodu uvedeného v ustanovení § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř., je možné (pokud jde o výrok o trestu) považovat jen jiné vady tohoto výroku záležející v porušení hmotného práva, než jsou otázky druhu a výměry trestu, jako je např. pochybení soudu v právním závěru o tom, zda měl či neměl být uložen souhrnný trest nebo úhrnný trest, popř. společný trest za pokračování v trestném činu (k tomu viz např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 2. 9. 2002, sp. zn. 11 Tdo 530/2002, publikované pod č. 22/2003 Sb. rozh. tr.).

30. Důvod podle § 265b odst. 1 písm. i) tr. ř. dovolatel neuplatnil a úspěšně uplatnit zjevně ani nemohl, neboť mu byl uložen takový druh trestu, který zákon připouští, a to v rámci zákonem stanovené trestní sazby. Důvod podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. sice uplatněn byl, evidentně však nikoli ve výše uvedeném smyslu, neboť obviněný nezpochybnil správnost uložení úhrnného trestu, nýbrž namítl jen údajně vadnou (ne)aplikaci ustanovení § 58 tr. zákoníku. Takovouto námitku však nelze podřadit pod žádný z dovolacích důvodů podle § 265b odst. 1 tr. ř.

31. Nejvyšší soud dané stanovisko opírá o svoji dlouhodobě neměnnou rozhodovací praxi, podle níž obviněný v dovolání nemůže relevantně brojit proti tomu, že soud v jeho případě nepostupoval podle § 58 odst. 1, 2, 3, 6 nebo 7 tr. zákoníku ve znění účinném do 31. 12. 2025, resp. podle § 58 odst. 1, 2, 3, 4, 6, 8 nebo 9 tr. zákoníku ve znění od 1. 1. 2026 (k tomu viz zejm. usnesení ze dne 1. 4. 2020, sp. zn. 7 Tdo 317/2020, které bylo po schválení trestním kolegiem Nejvyššího soudu uveřejněno pod č. 7/2021 Sb. rozh. tr., dále např. usnesení ze dne 4. 10. 2023, sp. zn. 6 Tdo 879/2023, ze dne 28. 5. 2024, sp. zn. 6 Tdo 402/2024, ze dne 30. 7. 2024, sp. zn. 6 Tdo 516/2024, ze dne 16. 10. 2024, sp. zn. 3 Tdo 822/2024, aj.). Stejným způsobem na danou problematiku ve své judikatuře obecně nahlíží i Ústavní soud, který rovněž vychází z toho, že citovaná ustanovení trestního zákoníku upravují *fakultativní* postup a soudům tak dávají prostor ke zvážení, zda je v konkrétním případě aplikují či nikoli (k tomu srov. např. usnesení ze dne 20. 12. 2018, sp. zn. IV. ÚS 3227/18, nebo ze dne 27. 4. 2021, sp. zn. III. ÚS 817/21). Na pozitivní rozhodnutí soudu v tomto ohledu není právní nárok, a to dokonce ani při splnění všech podmínek předvídaných v uvažovaném zákonném ustanovení. I tehdy soud trest odnětí svobody mimořádně snížit může, ale také nemusí.

32. Soudy nižších stupňů správně dovodily, že obviněným vyzdvihované polehčující okolnosti nejsou natolik výjimečné, aby odůvodnily aplikaci § 58 odst. 1 tr. zákoníku. Použití tohoto mimořádného prostředku soudcovské individualizace trestu přichází v úvahu jen ve zcela výjimečných případech, kdy lze přesvědčivě dovodit kumulativní splnění hned tří podmínek. Těmi jsou okolnosti případu nebo poměry pachatele, které odůvodňují závěr, že použití zákonné trestní sazby odnětí svobody by u něj představovalo nepřiměřeně přísný a citelný postih a jeho nápravy lze přitom dosáhnout i trestem kratšího trvání. Taková specifika však nižší soudy v nyní řešené věci důvodně vyloučily. Současně nelze mít za to, že by výkon trestu vedl k těžké a neodčinitelné újmě na právech dovolateli blízkých osob.

33. Určitý průlom (úspěšné uplatnění námitky nepřiměřenosti uloženého trestu, nikoli však opřené o některý z taxativně vyjmenovaných dovolacích důvodů), je možný jen ve zcela

výjimečných případech trestů extrémně přísných a zjevně nespravedlivých, které ve svém důsledku zasahují do základních práv a svobod obviněného. Dovolací řízení se totiž, jak opakovaně připomněl Ústavní soud, v žádném svém stadiu nenachází mimo ústavní rámec pravidel spravedlivého procesu vymezeného Listinou základních práv a svobod a Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod (viz např. stanovisko pléna Ústavního soudu ze dne 4. 3. 2014, sp. zn. Pl. ÚS-st. 38/14, publikované pod č. 40/2014 Sb.). Nejvyšší soud proto napadené usnesení odvolacího soudu, resp. jemu předcházející rozsudek soudu prvního stupně, přezkoumal z toho pohledu, zda trest uložený dovolateli není natolik přísný, nepřiměřený a zjevně nespravedlivý, že by vybočoval z ústavního rámce proporcionality trestní represe. Takový závěr však učinit nemohl. Obviněnému byl uložen trest odnětí svobody na samé spodní hranici zákonné trestní sazby podle § 199 odst. 3 tr. zákoníku a už z tohoto důvodu lze jen těžko uvažovat o jeho nepřiměřené přísnosti. Vzhledem k charakteru jednání obviněného vůči oběma poškozeným, velmi dlouhé době páchání činu, závažným způsobeným následkům na zdraví a skutečnosti, že se jedná o souběh dvou zločinů, nelze dané potrestání v žádném případě považovat za nepřiměřeně přísné, a už vůbec ne natolik, že by zasahovalo do ústavně garantovaných práv obviněného.

34. Tyto závěry nemůže zvrátit ani ničím nepodložené tvrzení dovolatele, že jeho pobyt ve vězeňském zařízení zcela zásadním a nevratným způsobem negativně dopadne na jeho mentálně postiženou dceru BBBBB, s níž nebude mít možnost se běžně stýkat. Z provedeného dokazování nevyplývá, že by jejich vztah byl natolik blízký a pevný a jejich vzájemné kontakty natolik četné a pravidelné, že by výkon nepodmíněného trestu odnětí svobody na obviněném měl vést k tak fatálnímu následku, jak se on s vidinou mírnějšího potrestání snaží prezentovat.

35. Konečně k námitce údajného nedostatečného odůvodnění rozhodnutí odvolacího soudu Nejvyšší soud připomíná, že závazek plynoucí z čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, který se promítá mj. do požadavků kladených na odůvodnění soudních rozhodnutí, nelze chápat tak, že vyžaduje podrobnou odpověď soudu vyšší instance v opravném řízení na každý opakující se argument, s nímž se dříve věcně správně vypořádal již soud nižšího stupně. Danou problematikou se v minulosti několikrát zabýval i Ústavní soud, který k ní např. ve svých usneseních ze dne 18. 12. 2008, sp. zn. II. ÚS 2947/08, nebo ze dne 25. 10. 2016, sp. zn. II. ÚS 1153/16, ve shodě s Evropským soudem pro lidská práva (s odkazem na jeho rozsudky ze dne 21. 1. 1999, č. 30544/96, ve věci García Ruiz proti Španělsku a ze dne 19. 12. 1997, č. 20772/92, ve věci Helle proti Finsku) zaujal jasné stanovisko, že odvolací soud se při zamítnutí odvolání může v principu omezit na převzetí odůvodnění soudu nižšího stupně. Netřeba pochybovat o tom, že pokud uvedené platí pro odvolací řízení, pak se tím spíše tento princip uplatní v řízení dovolacím.

V.

Způsob rozhodnutí

36. Nejvyšší soud proto dovolání obviněného (jako celek) odmítl podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř., tedy jako zjevně neopodstatněné. Toto rozhodnutí učinil v souladu s ustanovením § 265r odst. 1 písm. a) tr. ř. v neveřejném zasedání a stručně je odůvodnil podle požadavku zakotveného zákonodárcem v § 265i odst. 2 tr. ř.

Poučení: Proti rozhodnutí o dovolání není s výjimkou obnovy řízení opravný prostředek přípustný (§ 265n tr. ř.).

V Brně dne 6. 5. 2026

JUDr. Ondřej Círek
předseda senátu